

domstolene faktisk har gennemført en skærpeelse af voldsstraffene med den tredjedel, som Folketinget har ønsket. Der er altså ikke nogen grund til at nære mistillid til domstolene.

Hvorfor er det så vigtigt at undgå minimumsstraffe? Det skyldes, at to forbrydelser sjældent er ens og det ikke er muligt for lovgiver at forudskikke alle tænkelige forhold og så fastlægge en passende straf. Derfor arbejder man med generelle strafferammer, inden for hvilke den dømmende magt så må fastlægge straffen.

Sagen om hr. Bendt Bendtsens ministerchauffør tjener til illustration. Enhver dommer ville nok i den konkrete sag udmåle en helt anden straf for den brøde, at han altså kørte med ministerens jagtriffel i bagagerummet, uden at ministeren selv var til stede. Der vil man nok finde, at 12 måneders fængsel er lige i overkanten, også selv om det inden for den nugældende strafferamme kunne give helt op til 4 år.

Vi nærer ikke den mistillid til domstolenes evne til at omsætte Folketingets love til praksis, og vi er klart modstander af indgreb i den dømmende magts muligheder for at udmåle straf efter en konkret vurdering. Vi undrer os over, at et flertal i Folketinget – i øvrigt med Socialdemokraterne og SF og med Dansk Folkeparti som bannerfører – vedtager noget, som alle ved ikke virker og er et grundlæggende brud på nyere dansk retstradition. Og det fortæller os også, at vi i hvert fald får en helt særlig rolle med at holde fast i retspolitisk saglighed, også hvis vi får en ny regering.

Hvis vi så kigger på forslaget helt generelt, må vi jo sige, at der er nogle elementer i regeringens forslag, som vi kan være imødekommende overfor. Strafskærpeisen for at forhindre redningsmandskab i at nå frem er vi som udgangspunkt positive overfor – og også forslaget om, at straffuldbyrdelse træder hurtigere i kraft. Vi vil heller ikke afvise konkrete strafskaerpelser i våbenloven, men vi synes, at den måde, som det er grebet an på her – som også høringssvarene viser – altså er ganske, ganske besynderlig, dels selvfølgelig med minimumsstraffen, som altså går langt ud over bandekriminalitet, dels jo det her med fordoblingen af strafferammerne.

Altså, her har man jo valgt – og hvis ikke det var så alvorligt, synes jeg nærmest, det var komisk – at formulere sig i en retning, som gør, at både domstole og rigsadvokat og politi siger, at man får meget, meget store vanskeligheder med at bruge det i den konkrete bevistførelse. Og ingen kan forudskikke, hvordan det i virkelighe-

den kommer til at fungere i praksis. Det er altså en rigtig dårlig idé at lovgive på den måde, når man altså er fuldstændig usikker på, hvordan de, der skal håndtere loven, skal omsætte den til virkelighed. Det bør man lytte til, og derfor bør man reformulere det. I hvert fald synes jeg, selv om jeg ikke er jurist, at jeg godt kan forstå, at man har svært ved det, når man ser på, hvad det er for en formulering, der er valgt som udgangspunkt for den her bandebonus: Lad mig bare læse op fra bemærkningerne til forslaget:

»Når den pågældende forbrydelse begås med baggrund i et gensidigt opgør, som foregår mellem grupper af personer, og hvor der flere gange som led i opgøret enten er anvendt skydevåben, eller anvendt våben eller eksplosivstoffer, som på grund af deres særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade, eller begået brandstiftelse.«

Altså, der er så mange forhold her, der skal bringes i spil, som vil kræve en helt særlig bevistførelse for at få fordobling i gang. Og vi ved jo godt, hvad der sker, hvis man så ikke bruger paragraffen. Så vil Folketingets flertal jo slå i bordet og sige: Det er for dårligt. Anklageren nedlægger ikke påstand om dobbelt straf, og domstolene giver ikke dobbelt straf. Det er klart, at det må man bare i dag erkende, nemlig at når man laver en lov på den her måde uden at lytte til høringssvarene, ja, så får det selvfølgelig heller ikke nogen praktisk virkning.

KL 19:06

Vi ved jo også – med hensyn til den her bandekonflikt – at godt nok er Hells Angels, altså rockerne, en gensidig part rundtomkring, men det dækker over et net af vidtrækkende forskellige konflikter. Og derfor må man jo spørge sig selv: Er det et gensidigt opgør, hvis man den ene dag som rocker er med i et opgør med nogle i Tingbjerg, den næste dag med nogle på Blågårds Plads, og den tredje dag måske i en hel anden landsdel? Er det så et gensidigt opgør? Ja, rockeren er jo den samme, men er modparten? Og hvornår er det så, at det har været af særdeles farlig karakter, og at der flere gange skal have været anvendt skydevåben osv., osv.? Det er altså ekstremt kluntet lovgivning.

Det, der så vil gøre det endnu mere paradoksalt, er – som den Konservative ordfører var inde på – at man så har bedt Straffelovrådet om at kigge på det. Det synes jeg er helt fornuftigt, det støtter vi generelt som princip i Det Radikale Venstre. Men det var dog klogere at gøre det, inden man laver lovgivning. Altså, det er da be-